

ФОТОВЕРНІСАЖ

ЗАЛИШАЮТЬ ЛЕЛЕКИ
РІДНЕ ГНІЗДО...

У перший день липня пролунав останній дзвінок для наших випускників — і вони отримали свій перший диплом, який засвідчує завершення особливого етапу їх професійної підготовки. З цього дня 1007 вчорашніх студентів стали дипломованими вчителями загальноосвітніх шкіл, педагогами дошкільних навчальних закладів і соціальними педагогами. Серед випускників — 69 учителів біології, 77 — музики, 68 — образотворчого мистецтва, 85 — трудового навчання, 162 — фізичного виховання, 64 — іноземних мов, 222 вихователі ДНЗ і 36 соціальних педагогів, а також 69 діючих педагогів дошкільних установ, які завершили програму фахової перепідготовки.

Когорту молодих фахівців поповнили і випускники педагогічного коледжу: 64 вихователі ДНЗ, 27 вчителів трудового навчання, 29 — фізичної культури, 16 — музичного мистецтва, 20 — образотворчого мистецтва. Більшість із них поповнять ряди педагогів і працівників національних освітніх установ, частина продовжить навчання (відповідно на рівні бакалавра та ступені магістра).

Успіхів у фаховій діяльності, у життєвому поступі та в постійному і неперервному підвищенні свого професійного статусу побажала випускникам проректор з навчальної роботи, доцент Марія Боднар. Разом із директором педагогічного коледжу Оксаною Камінською вони оголосили накази про присвоєння кваліфікації та вручення дипломів молодим фахівцям. Випускників вітали їхні вчорашні наставники, колеги, рідні, друзі. Традиційна святкова програма «Пам'ятай, що ти був учнем Кременця...» включала урочисту ходу винуватців урочистостей, покладання квітів до пам'ятника Тарасові Шевченку, виступи самодіяльних митців академії та коледжу і зворушливий прощальний танець випускників зі своїми викладачами...

А поза програмою — радість і смуток, посмішки та сльози. Мінорний настрій поєднувався з мажорним: радість — у зв'язку із завершенням навчання, а смуток — від зворушливих хвилин прощання з друзями, з рідною альма-матер. Проте радість переважала, бо будуть ще зустрічі через роки, побачення зі студентською юністю у стінах незабутніх аудиторій. Бо залишають лелеки рідне гніздо, щоб із далеких країв знову і знову повертатися до нього...

